

Πότε θα χαθεί ο κόσμος;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

Οι κατά καιρούς παρουσιαζόμενες συγκρούσεις μεταξύ των λαών προκαλούν, στην αρχή, απορία για την εξέλιξή τους. Μετά, κάπως συνηθίζεται όταν καθημερινά οι ειδήσεις γίνονται ρουτίνα.

Οι διάφοροι «προφητολόγοι» βρίσκουν την ευκαιρία να επικυρώσουν τις «προφητείες» τους και προσδοκούν στην πλήρη εφαρμογή τους.

Όσοι αδυνατούν να δουν τον κόσμο από την πλευρά της ομορφιάς, της ελπίδας και τη αναμενόμενης μεταμόρφωσής του, τονίζουν τα όποια αρνητικά του, που αρχίζουν από τις ανώμαλες και ανύπαρκτες διαπροσωπικές σχέσεις και προεκτείνονται στο φυσικό περιβάλλον και σ' όλο τον κόσμο που «ετοιμάζεται για τον 3^ο παγκόσμιο πόλεμο»...

Ο Ντοστογιέφσκι έλεγε ότι *«ο κόσμος θα χαθεί όχι εξαιτίας των πολέμων, αλλ' από αυτή την ανυπόφορη γιγαντιαία ανία, όταν από το χασμουρητό, μεγάλο όσο και ο κόσμος, θα βγει ο διάβολος»*[1].

Αν η αδιαφορία μπροστά στα γεγονότα της παγκόσμιας ή προσωπικής ιστορίας σημαίνει θάνατος, φαίνεται πως έχουμε ήδη πεθάνει πριν «χαθεί ο κόσμος».

Κι αν παρατηρείται μία παραίτηση από τη ζωή, μία απογοήτευση που παραλύει κάθε προσπάθεια για να καλυτερέψει η ζωή μας, σημαίνει πως πεθάναμε πριν πεθάνουμε.

Οι άγιοι Πατέρες μάς τονίζουν τη σημασία που έχει για την πνευματική μας ανάπτυξη να «μην τα βάζουμε κάτω», να σηκωνόμαστε μετά την πτώση μας και να αρχίζουμε πάλι την προσπάθεια.

Στο Γεροντικό αναφέρεται ο διάλογος ενός κοσμικού με ένα μοναχό:

- *Τι κάνετε εδώ στο Μοναστήρι;*

- *Πέφτουμε και σηκωνόμαστε και ξανασηκωνόμαστε και πάλι πέφτουμε και πάλι σηκωνόμαστε.*

Αυτή η συνεχής πάλη έχει την ομορφιά της ζωντάνιας, δείχνει ενδιαφέρον. Δεν επαναπαύεσαι κι ούτε κοιμάσαι. Δεν χωρά η άνοια, ακόμα κι αν επαναλαμβάνουμε τα ίδια. Ο ζωντανός διαφέρει από τον νεκρό στο ότι μπορεί να συνεχίσει τη ζωή, έστω κι αν «ξημερώνει και βραδιάζει πάντα στον ίδιο σκοπό».

Μέσα στον μεγάλο κόσμο μας υπάρχουν αυτοί που θέλουν να ζουν και το παλεύουν κι αυτοί που βιώνουν την ανία και «χασμουριούνται». Οι πρώτοι δείχνουν τη ζωή,

οι δεύτεροι το τέλος της.

Στην προσωπική του ζωή ο καθένας μας αποκαλύπτει το πόσο κυριαρχεί στην καρδιά του ο Χριστός όχι τόσο με τις αρετές και τα χαρίσματά του, όσο με τη ζωντάνια και τον αγώνα του να μην παραδοθεί στην αδιαφορία, να μην τον πλακώσει η δαιμονική ανία, αλλά να αποκαλύπτει τη ζωντανή σχέση του με τον ζωντανό Θεό.

[1] Πάυλου Ευδοκίμωσ, Η πάλη με τον Θεόν, Πατρ. Ίδρυμα Πατερικών Μελετών, Θεσ/νίκη 1975, σ. 109.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN